

Když pak po st-lově jmenování profesorem státní školy průmyslové žal. úřad jeho služební dobu znovu propočtl a to tím, že neodečítaje ony 4 roky zmíněné v § 6 nař. č. 666/20 výnosem z 27. srpna 1921 jemu od 1. září 1921 přiznal požitky 1. platového stupně VII. hodnostní třídy a nař. výnosem započtl mu ještě dvě třetiny jeho soukromé služby tovární a přiznal mu od 11. prosince 1922 požitky 2. stupně VII. hodnostní třídy, tedy požitky značně vyšší, než jaké st-li příslušely podle propočtení provedeného zškr-ou, pak nemůže býti shledáno porušení práv st-lových v tom, že jemu žal. úřad nař. rozhodnutím započtl také ještě zkušební rok, když právě zároveň hodnotil služební dobu jeho příznivěji, a nemůže se st-l domáhati důvodně toho, aby přes toto výhodnější započtení služební doby i do nynějšího jeho služebního poměru započten mu byl zkušební rok, ztrávený na škole střední.

Tento nárok nemůže zejména vyvoditi z předpisu §u 20 a §u 10 nařízení č. 666, poněvadž právě, jak již uvedeno, započtení a propočtení provedené nař. rozhodnutím jest příznivější, než propočtení, na které st-l ke dni 1. lednu 1921 podle nařízení č. 666/20 měl právní nárok.

Vzhledem k tomu bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Pro úplnost budiž vzhledem k vývodům odvodního spisu ještě podotknuto, že předpis lit. e) §u 3 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 nebyl zákonem ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 Sb., §u 2 č. 2, v platnosti zachován.

č. 2539.

Domovské právo (Slovensko): Může obec předepsati taxu za uznání nabytí domovského práva podle § 10 zák. čl. XXII: 1886?

(Nález ze dne 23. června 1923 č. 11.039).

V ě c: Dr. Desider G. v Bardiově proti správnímu výboru župy šaryšské v Prešově stran poplatku za udělení domovského práva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á :

D ů v o d y: Rozhodnutím z 30. prosince 1921 předepsal výbor městského zastupitelstva svobodného města Bardiova st-li taxu 2000 K za udělení domovského práva v Bardiově.

Správní výbor župy šarišské v Prešově nař. rozhodnutím z 21. dubna 1922, zamítнув odvolání, usnesení městského zastupitelstva v Bardiově z důvodů v něm uvedených, potvrdil.

Ve stížnosti se namítá, že jest nař. rozhodnutí v rozporu se zákonem, poněvadž st-l jest úředníkem a domovské právo mu tedy nepřislouší soukromě, nýbrž má jakost veřejnou. — — — — —

Námitku hořejší neshledal nss důvodnou.

Žal. úřad, potvrdiv rozhodnutí I. stolice z jeho důvodů, vycházel zřejmě z téhož skutkového a právního základu jako stolice I. Rozhodnutí I. stolice zakládalo se na žádosti, již se st-l domáhal výslovně uznání, že nabyl domovského práva v Bardiově již dnem 8. října 1898 vydržením ve smyslu § 10 zák. čl. XXII z r. 1886. Městský úřad v B. vydržení uznal a předepsal za uznání to st-li ve smyslu § 14 uved. zák.

članku taxu 2000 Kč. St-l sice popřel v odvolání povinnost taxu platiti, odůvodnil však, odvolávaje se k ústavnímu zákonu z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., stanovisko své tím, že prý, jsa úředníkem, nabyl domovského práva v B. jako v místě, v němž jest za úředníka ustanoven. Určitého ustanovení ústavního zákona při tom neuvedl. Poněvadž však ústavní zákon nového ustanovení o domovském právu úředníků, než ve svém § 15 nemá, mohl st-li tanouti na mysli jen tento §. Týž upravuje domovské právo osob uvedených v § 1, odst. 4. Podle tohoto ustanovení jsou státními občany čsl. ode dne 28. října 1918 ti, kdož měli před tímto dnem právo domovské v některé obci bývalého mocnářství rak.-uh. mimo území R. Č. S. a stali se skutečnými úředníky nebo zřízeními čsl. státu nebo některého čsl. státního ústavu nebo podniku. Liší se tedy ustanovení § 15 úst. zákona zcela podstatně od ustanovení § 10 zák. čl. XXII z r. 1886, a to nejen co do titulu k nabytí domovského práva, nýbrž i tím, že ustanovení to k době před 28. říjnem 1918 se nevztahuje. Je-li tomu tak a domáhal-li se, jak jest nesporno, st-l na obci B. uznání, že nabyl domovského práva v obci té jeho vydržením již dnem 8. října 1898, a jestliže obec, uznavši vydržení to, předepsala st-li za to taxu, jak to § 14 uved. zák. čl. výslovně připouští, nelze v tom, že žal. úřad přes námitku st-lovu rozhodnutí obce potvrdil, shledati nezákonnost.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 2540.

Učitelé (Slovensko): * Platem, který přísluší vdově po učiteli na obecné škole konfesionelní ve smyslu § 2, odst. 5 uh. zák. čl. XXVII:1907, rozuměti jest plat podle §u 3 zák. čl. XVI:1913, totiž jen základní plat a starobní přídavky — nikoliv též přídavky mimořádné.

(Nález ze dne 23. června 1923 č. 11.097.)

V ě c: Františka M. v P. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran vdovského platu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím min. pro Slov. (referát min. škol.) přiznáno bylo st-lce, vdově po učiteli římsko-katolické lidové školy v P. půlroční vdovské částkou 650 Kč, splatné v měsíčních částkách napřed.

Stížnost neshledal nss důvodnou . . .

V případě tomto jde o stanovení výše platu vdovského, který přiznává odst. 5 § 2 zák. čl. XXVII z r. 1907 vdově a sirotkům řádného učitele působivšího na obecné škole konfesionelní na Slov. Zmíněný předpis stanoví, že vdova a sirotci požívají po půl roku od smrti učitelovy »celého platu« a bytu.

Stížnost tvrdí, že doplněk platu, který stát zemřelému manželi st-lčinu poskytoval, činil měsíčně 1200 Kč a poznamenává, že obec jako udržovatelka školy částku 100 Kč měsíčně na ni připadající st-lce nadále, tedy i pro smrti manželově platí.

Odvolávajíc se pak na předem uvedený předpis, dochází stížnost k závěru, že přísluší st-lce v titulu vdovského ještě 7200 Kč (6krát